

Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. To píšeme, aby naše radost byla úplná.
(1 Jan 1, 1.3–4)

Drazí bratři a sestry,

Vánoce jsou, ať už v době pandemie, nebo v blahobytu, vždy oslavou neuvěřitelné blízkosti Boha, který přichází **přebývat** v nás a *mezi námi*, díkuvzdáním našemu Bohu, který je tak dobrý, že se nám dává jako *dar*.

Tento rok 2020 byl skutečně neočekávaný, bezprecedentní a nezapomenutelný. Většina z nás slavila velikonoční Triduum v izolaci a za zavřenými dveřmi, naše srdce byla plná úzkosti vzhledem k nejisté budoucnosti. Ale potom jsme mohli nasměrovat naše myšlenky ke vzkříšenému Pánu a podívat se očima naší víry na toho, který vstupuje i přes zavřené dveře, který nás zdraví svým pokojem a zve nás k tomu, abychom neměli strach.

Nyní, když slavíme Vánoce, stále ještě bojujeme s tímto virem, chráníme sami sebe i ostatní tím, že udržujeme láskyplnou *vzdálenost* jedni od druhých. Náš zpěv *Venite adoremus* je dušen rouškami a obličejovými maskami. Svatý Pavel nás vyzývá, abychom kontemplovali Boží slávu s odhalenou tváří (2 Kor 3, 18). Letos se však musíme klanět kráse novorozeného Krále s tváří zakrytou. I když jsou naše bohoslužby jednoduché a prořídle, přesto čerpáme naši naději a útěchu v připomínce narození *Emanuela*, Boha, který nám je *blíž*, než jsme my sami sobě (svatý Augustin, *Vyznání*, III, 6, 11).

Naše nejkrásnější vzpomínky na Vánoce jsou ty z dětství, kdy se nám zdálo, že vánoční stromky jsou obrovské, a sladkosti se v našich malých rukách jevily jako nepřeborné požitky. Když jsme pak vyrostli, uvědomili jsme si, že Vánoce nespočívají v tom, že se nacpeme těmi nejlepšími sladkostmi, ale v tom, že se rozdělíme o jídlo, které sytí tělo, a tak utišíme hlad naší duše po bratrství a přátelství. Vánoce nejsou jen o tom, že si vyměňujeme dárky, jsou také o daru naší přítomnosti, našeho času, ve společném povídání, prostě jen o tom, že jsme spolu jako bratři a sestry společně s našimi rodinami a našimi přáteli.

Přesto zůstává otázka: *Jak prožívat radost z Vánoc v době pandemie?* V mnoha domácnostech a komunitách, včetně některých našich konventů, jsou nyní prázdná místa, která nám připomínají ty, jež jsme letos ztratili. Někteří by dokonce ani nechtěli Vánoce slavit, neboť zchudli kvůli ztrátě zaměstnání nebo ekonomickým těžkostem. Z důvodů omezení cestování a pohybu mohou starší lidé krutě pociťovat nedostatek návštěv a nemožnost obejmout se se svými blízkými. Roušky by mohly skrývat hlučný smích těch, kdo zpívají vánoční koledy, tak jako *lampy položené pod nádobu* (Mt 5, 15), které nemohou úplně osvětlit tyto temné prosincové noci. *Jak přijmout vánoční radost v tomto čase pandemie?*

Naše radost bude úplná, jak nás o tom ujišťuje milovaný učedník, jestliže budeme kázat to, *co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly: Slovo života, které se nám zjevilo* (1 Jan 1, 1.3–4).

Krásně to vyjadřuje obraz sestry Orsoly Maddaleny Caccie, na kterém můžeme vidět **svatou Matku Boží, která podobně jako to dělávají jiné matky, jež dávají druhým s velkou pýchou pochovat své děti, nechává svatého Dominika, aby se díval na Ježíška a dotýkal se ho.** To je milost svatého Dominika, radost kázat Toho, kterého *slyšel, viděl* a kterého *se dotýkal*, Vtěleného Slova.

O těchto Vánocích, právě v okamžiku, kdy začínáme slavit osm století od *Dies natalis* (narození pro nebe) svatého Dominika, si klademe otázku: Jakým způsobem jsme v tomto roce *slyšeli* a *viděli* Slovo a *dotýkali se* ho? Na mnoha místech se neustálou ozvěnou pandemie stal nepřestávající hluk sirén. Což ale také znamenalo a znamená, že všichni zdravotníci i nadále pokračují v pomoci nemocným.

Od jednoho spolubratra na Svaté Sabině jsem se dozvěděl, že v němčině existuje krásné označení pro zdravotní sestru: *Krankenschwester*, které doslova znamená *sestra nemocných*. Nemocný člověk není pouze pacientem, ale členem rodiny, jedním *z nás*. V okamžicích kalamit můžeme vždy *vidět* někoho, kdo pomáhá a léčí druhé. Když se vše hroučí, musíme hledat ‚spasitele‘, osoby, které nám dají pocítit, že i navzdory nepříznivým okolnostem to zvládneme. Tyto osoby nám dodávají naději. A bylo by skvělé, kdybychom, když se na sebe podíváme do zrcadla, viděli jednu z těchto osob!

V poslední době, a to dokonce i před pandemií, byly blízkost a fyzický kontakt vnímány s podezřívavostí. Mohly by totiž být znamením zneužití. A s hrozbou Covidu-19 se staly nebezpečím nakažení a ohrožení. Zloba znehodnotila dotek a učinila z blízkosti riziko a neopatrnost, dotýkající se Lásky začala být tabu a velkou urážkou. Udržování určité bezpečné vzdálenosti se paradoxně stalo skutečným znamením naší ‚blízkosti‘ a naší opravdové starosti o zdraví a bezpečí druhých.

Jsem velice rád, že jsme v těchto těžkých dobách *slyšeli* a *viděli* mnohá kázání a skutky milosrdenství našich bratří a sester, které se *dotkly* srdcí mnoha lidí.

Vánoční radost je darem, který nás čeká, jestliže kážeme Toho, kterého jsme viděli, slyšeli a kterého jsme se dotýkali. Není tedy nic překvapivého, že už v prvních dobách našeho řádu jsme se modlili:

At' nám Bůh Otec žehná,
At' nás Bůh Syn uzdraví
At' nás Bůh Duch svatý osvítí a at' nám dá
oči, abychom *viděli*,
uši, abychom *slyšeli*,
ruce, abychom mohli *pracovat* na Božím díle,
nohy, abychom kráčeli,
ústa, abychom *kázali* slovo spásy...

Jednou jsem četl příběh o profesorovi, který se ptal svých studentů: *Jak poznáte, že skončila noc a začal den?* Jeden student mu odpověděl: *Není to tehdy, když můžu rozlišit, jestli ten strom v dálce je jablůň nebo pomerančovník?* Profesor odpověděl: *Ne, to ještě není ten okamžik.* Jiný student řekl: *A není to v okamžiku, kdy rozeznám, jestli to zvíře v dálce je kráva nebo kůň?* Vyučující odpověděl: *Ne tak úplně.* Všichni studenti společně se tedy začali domáhat odpovědi. A profesor jim řekl: *Je to tehdy, když v dálce uvidíte osobu a v její tváři rozpoznáte tvář svého bratra nebo své sestry. Když to dokážete rozpoznat, tak je jisté, že temnota noci skončila a denní světlo již přichází.*

Pro nás křesťany končí temnoty tehdy, když ve tvářích našich bratří a sester, v každém a zvláště pak v chudých, uvidíme přítomnost samotného Ježíše. Skutečná oslava Vánoc spočívá v tom, že jsme schopní

vyznat naši víru v *Emanuela, Boha-s-námi, Boha-v-každém z nás*. Otázka, kterou si tak letos o Vánocích musíme klást, tedy nezní jen: *Kým je pro mě Ježíš? Ale Kde je Ježíš v mých bratrích?* On je *Emanuel*.

Kéž **Kristovo světlo** svítí *skrze* nás,
aby rozptýlilo temnoty *kolem* nás a *v* nás.
Přeji vám a všem, kteří jsou vám drazí, požehnané Vánoce!

Váš bratr

Gérard Francisco Timoner III, OP
magistr řádu